

בְּשֵׁנֶת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ (אסתר ג, א)

יום א' כי תשא תשס"ט

מחשבת אחשוורוש להשיג המלוכה להמשיך הטומאה ולבטל קדושת ישראל

עיקר המחשבה והשליחות שלשמה ברא הקב"ה את האדם היא להביא לתיקון העולם כולו, אלא שמחמת ההסתרה אין העולם חושבים מזה מלבד הצדיקים, וע"י עסק הצדיקים ומחשבותיהם בתיקון העולם מתעלה כל עבודת העולם לתכלית בריאתו, ומכח עבודתם מגיעים לכל הבריות מחשבות ורצונות אלו על התכלית, ויכולים מעשיהם הטובים של כל הברואים בכל מקום שהם להתעלות אל התכלית של תיקון העולם, תיקון אדם העליון ואילן העליון ועוד.

ולהבדיל, כך הוא בכל הטומאות שבעולם, שכולן נמשכות מן הרשעים הגדולים, שהם המרכבה לסטרא אחרא, ובאמצעותם יכול להכשיל לכל הבריות, ומהם יוצאים כל מיני דרכים וסיבות המביאים את הבני אדם לחטאים והשחתת העולם. והנה בזמן ההוא של מעשה המגילה היה אחשוורוש ראש לרשעים, בבחינת המלך דסט"א והפרעה של אותו הדור, והוא המשיך את כל ההשפעות של הסט"א בעולם כולו (מגיד משרים פ' ויקהל, לו ע"ב). וממנו יצאו לכל העולם כל הטומאות של פגם הקדושה, חמדת הממון, ותאות האכילה. ונרמז במה שכתוב (אסתר א, ג) 'בְּשֵׁנֶת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ', שהיא אחשוורוש מולך על שלש קליפות הטמאות (חמ"י פורים פ"ז, יא-ג; ליקו"ה ערלה ה, יז), והיה ברצונו להמשיך שלוש טומאות אלו בכל העולם, ובכך למנוע את גילוי מלכות ה' בעולם ובנין בית המקדש.

תקוות עם ישראל בגלות הוא על ידי שממשיכים רחמים ומצפים לבנין בית המקדש

ועיקר תאוותו של אותו רשע הייתה לאבד את היהודים מן העולם, שהיא אחשוורוש שונא לישראל יותר מהמן כמו שאמר במדרש (אסתר ז, כ). וכדי להנצל מהרשעים שרוצים לאבדנו צריכים ישראל ב' דברים: א. להמשיך רחמים, ב. לצפות לבנין ביהמ"ק.

ואחשוורוש והמן היו חכמים גדולים להרשיע, כמובא במדרש (אסתר ז, ג), מה שנשאו ונתנו כיצד לאבד את ישראל, והיה אחשוורוש יודע שכל עוד שישראל ימשיכו רחמים ויצפו לבית המקדש, לא יוכל להשליט הטומאה בעולם, והיה חושב מזימות אין לקיים מחשבתו הרעה, והיה מחשב בדתו, שבלשאצר קודמו לא ידע איך לכלות את שונאיהם של ישראל ולמנוע גילוי מלכות ה', ולכן נפלה מלכותו, אבל הוא אחשוורוש יודע כיצד לעשות זאת ושלא תיפול מלכותו (ע' מגילה יא:).

אחשוורוש רצה לישוב על כסא שלמה ולבטל בזה הרחמים - סוד כללות נשמות ישראל

וכדי לבטל את הרחמים שיש על ישראל, רצה אחשוורוש לשבת על כסא שלמה המלך, שהוא

ענין 'כסא רחמים' (מגלה עמוקות תנינא פ' תרומה דרוש ב, יט). שכסא זה היה בפאר ומלכות אשר כל מלכי עכו"ם ואומות העולם היו חומדים אותו, ומבואר במדרש (אסתר א, ג) גודל חמדתם ותאוותם לישוב על כסא זה. והטעם, שכשהיה שלמה המלך יושב על הכסא היה יודע את כל הצירופים וכל מה שנעשה בבריאה כולה, והיה ממשיך חיות לכל המרכבה העליונה, ומבטל את כל הדינים מהעולם וממשיך שלום (עיי' יערות דבש ח"א, א ד"ה ולירושלים ואת צמח). ועל כן היה בכסא יונה דדהבא כמובא במדרש (ילקו"ש אסתר רמז תתרמו), וכן היה נץ למעלה מראשו, שהיתה היונה של זהב הרומזת לכנסת ישראל (תרגום שני אסתר א, ב) אוחזת בידה את הנץ המרמז לאומות העולם וג' הטומאות שהיו עתידים להיות כבושים תחת ידה של כנסת ישראל, וכל שְׁכָל וְדָבָר חכמה שבעולם היה נמשך מהכסא הזה.

והוא מחמת שהמשיך שלמה בחכמתו את סוד הכורסא, שהוא כלליות נשמות ישראל, על מלאכת הכסא, שהכל נמשך משם, והוא הגילוי האלהי הכי גבוה בבריאה. שהוא הגילוי הראשון של ה' ב"ה לנבראים, וראשית הגילוי בעולם הבריאה (ע"ה שער מו, ה). ובשעה שהיה שלמה המלך יושב על הכסא היה ממשיך רחמים ואת ה' יסודות דקדושה לעולם, ועל כן אחשוורוש שהיה מושל על הטומאה השתוקק לישוב על כסא זה, כי חשב ברשעותו שעי"ז יוכל להמשיך הטומאה לכל אוריא דעלמא (ביאור הגר"א אסתר א, ב), להגביר ג' הטומאות, ועי"ז יהיו ישראל בעלי חטא ורוח שטות, ויוסרו מהם הרחמים וההשגחה ובכך תתקיים עצת המן להביא חורבן וכליון ליהודים בפועל.

ואחשוורוש הגדיל ברשעותו, לדמות עצמו לצדיקים יסודי עולם שהם בחינת הכהן הגדול, ולכן לבש גם בגדי כהונה של הכהן הגדול (מגילה יב, ב), וגם בזה רצה לפעול פעולה הפוכה, שבגדי כהן גדול באו לתיקון ולכפרה לעם ישראל (זבחים פח), והוא רצה לקלקל ולבטל הרחמים והכפרה מעם ישראל.

וכנגד זה הם האפיקורסים בכל דור שלא מקבלים מרות של חכמינו הצדיקים זיע"א שמוסרים לנו התורה ודרך ה', שהם ענין כסא שלמה המלך, ורוצים ליקח הלבוש של קדושי ה' ולהשתמש בכבודה של תורה (דר' יוחנן קרי למאני מכבודתא בגמ' ב"ק צא:), ומבקשים לישוב בראש וליתול הכבוד לעצמן, כאילו יכולים הם לישוב על הכסא שממשיך את הרחמים והתיקון וכו'.

אחשוורוש ייאש את עם ישראל מלצפות לביהמ"ק

וכדי לבטל את ציפיית עם ישראל לבנין בית המקדש, ביטל עבודת בנין המקדש, שעל זה כתוב וַיְהִי בַיּוֹם יָצֵא אֶחָשָׁוֶרוֹשׁ, שבימיו היו צועקים וי על שביטל מלאכת בית המקדש כמ"ש במדרש (אסתר"ר פתיחתא, ח), ועליו נאמר (משלי יח, ט) יָצָא הַזֶּה

לְבַעַל מִשְׁחִית, שהיה אח לנוכדנצר שהשחית לבית המקדש (אסתר"ר א, א), וכל זאת מחמת שהיו מתחכמים יותר מכל הרשעים איך לאבד את ישראל שלא תהיה להם תקוה, כי ידעו שכל עוד שעם ישראל מצפה ומייחל לבנין בית ה' שיהיה על מכונן, אי אפשר להרע להם, ולכן בקשו לבטל את הקשר של עם ישראל לבית ה' ולייאש אותם מכך.

וקליפה זו, קליפת אחשוורוש, קיימת בכל דור, והמה הערב רב וכל הרשעים שאחוזים בסטרא אחרא שהוא קץ כל בשר, ומחזירים בכל הלבבות שבעולם חשיכה ויאוש, מענין גילוי מלכות ה' ובית המקדש, שנראה לכל שהם עניינים רמים ונישאים מאד, שאינם שייכים אצלנו במציאות, עד שלא מאמינים שכאן בעולם ייבנה בית המקדש בפועל.

כי באמת כל אותם הקליפות של בלשאצר וסנחריב וכל הרשעים שהיו במשך הדורות, וכן קליפת פרעה וכו', כולם היו מאתו שורש וכוונה (מורה בעמק, ל ע"א), עד אחשוורוש שרצה לעשות גמר המלאכה ולהביא ח"ו אבדון בפועל ולגמור הכוונה של הרשעים שקדמו לו, מכח איבוד התקוה והמחשבה על מלכות ה', והמשתכת הרחמים, ויחד עם המן הצליחו לגרום שגם למעלה כבר נחתם בטיט (אסתר"ר ז, יד) הגזירה של להשמיד להרוג וכו', כפי מחשבתם הרעה.

לאחר שגמר מלאכת הכסא וביטול בנין ביהמ"ק עשה משתה

וכאשר ראה שאין אפשרות לישוב על כסא שלמה, עשה לו כסא הדומה לכסא זה (אסתר"ר א, יב) שניסה לדמותת עצמו לשלמה כקוף בפני אדם, ואחר שהשלים מלאכת הכסא, וביטל מלאכת ביהמ"ק, חשב שע"י ישיבתו על הכסא יצליח לבטל את הרחמים מעל ישראל, וע"י ביטול בנין הבית ייאש את ישראל מלצפות לזה, ע"כ רצה לעשות שמחה גדולה שעתה יוכל להמשיך כל הג' קליפות הטמאות בעולם, כמ"ש בְּשֵׁנֶת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ, ושבעת ימי המשתה היו התגברות של הטומאה ביתר שאת כידוע (מגיד משרים פ' ויקהל, לו ע"ב), שהיה לו עזות דסט"א וכל מיני חכמות, עד שכמעט הצליח ללכות ח"ו ולהאביד את ישראל.

וע"כ מבואר באתר רבה (א, טו) שר' יהודה ואמר שמה שכתוב בְּשֵׁנֶת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ עשה משתה, הוא כשגמר מלאכת הכסא, כי רבי יהודה הוא מלשון הוּדִיה, תחנונים ותפילה לכן דורש על ענין הכסא שהוא כסא רחמים כנ"ל, שאחשוורוש ישב על הכסא, להראות שביטל הרחמים. ור' נחמיה דורש בְּשֵׁנֶת שְׁלוֹשׁ לְמַלְכוֹ, הוא כשגמר ביטול מלאכת בית המקדש, כי רבי נחמיה הוא לשון נ'חם ה' את אבלי ציון, וזהו שאחשוורוש הוציא כְּלָיִם מִקְלָיִם שְׁוֹנִים (אסתר א, ז), שהם כלי המקדש (אסתר"ר ב, יא), להראות שאין תקוה ח"ו לביהמ"ק. ולבש בגדי כהן גדול (מגילה יב, אסתר"ר ב, א), להראות שביטל הכפרה ונטל הכבוד של התורה והחכמים.

י'כמו שהביא החיד"א בחומת אנך (משלי ג, יג), מה שמסופר על מרן רבינו יוסף קארו זיע"א שעלתה לו קושיה עצומה בלימודו ברמב"ם, והיה בצער גדול על כך והתייעג במשך כמה ימים, ולבסוף הצליח ליישבה ושמה שמחה גדולה, אך כאשר שמע מאיזה ת"ח רך בשנים שיישב זאת ברמב"ם בנקל, נחלשה דעתו שהוא נצרך לטרוח הרבה ליישב הקושיא, ופיסו המגיד ואמר לו, שעי" שיעג וטרח כל כך הוא הוריד את הביאור לעולם, ואותו ת"ח קלטו מן האויר, עכ"ז. וכן כל דבר שבקדושה שאנו זוכים לעשות היום, הכל בזכות אותם קדושים שלחמו ומסרו נפשם על זה, וכפי שהוסיף התולדות יעקב יוסף (פ' צו, ד"ה ובוה יובן אם בחוקותי) על מעשה זה, בשם הבעש"ט, שכשנתחדש הדבר בפעם ראשון על הטבע, נקרא נס, ואח"כ נעשה זה טבע ג"כ. וכן מובא בספר המידות (חידושי דאורייתא ג), וז"ל: הצדיק מתייעב אל איזהו חפץ או על איזהו דבר תורה להשיגה, ואח"כ בא זה הדבר לאדם פחות בלי יגיעה ועמל, וכל זה כי כבר הפתח פתוח.

המן רצה לבטל כל זכות לישראל ולהפילם על ידי היין לרוח שטות ושכחה מבית המקדש

והנה המן יעץ לאחשוורוש שיעשה משתה כדי להחטיא ולהפיל את ישראל לרוח שטות, וללמד עליהם קטגוריה לפני הקב"ה שע"י כך יוכלו לאבדם (אסתר ז, ט), שרצה להמשיך להם מהרוח שטות של אחשוורוש, שהיה לו כסילות וטיפשות, כמשחז"ל על הפסוק (משלי כט, יא) 'כֹּל רוּחוֹ יוֹצֵא קֶסֶל', זה אחשוורוש (אסתר ב, א), ומחמת כן נפל, כידוע בגמ' (מגילה יב.) שהיה מראה את כבודו והפאר שלו, שזה מראה על כסילות, כי כל מי שמחפש כבוד הוא שוטה גדול, כמו שכינו חז"ל את אחשוורוש (אסתר ג, יג). ורצה שע"י יאבדו את האהבה והיראה מפני ה' ב"ה, וירצו כל הכבוד לעצמם, שהוא מש"כ (אסתר א, ח) 'כִּפְרוֹן אֵישׁ יְאִישׁ'.

וע"כ ביהמ"ק נבנה מעצי שיטים שהם מלשון שטות (תנחומא תרומה י), מחמת שאדם צריך להפוך כל מיני שטות וכסילות שיש בו, מה שחפץ בכבוד לעצמו שהוא שטות, להופכו לתיקון הדעת, שכל הכבוד היה למלך שלו שכל הכבוד היה לא-להים שלו, שהוא ענין בניית ביהמ"ק. ע"כ פורים הפכו חז"ל את העצי שיטים שזה הרוח שטות של אחשוורוש, ועשו מזה פורים.

עד שאמרו שאדם יוכל להתבשם 'עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי' (מגילה ז), שהרוח שטות שבאים איתה לידי עבירה ע"י היין, שהוא גימטריא עי"ן ואותיות 'עני' שהוא עניות מן הדעת כמבאר בגמ' (נדרים מא.) - שיעשה מזה עצי שיטים לבניית ביהמ"ק, כי ע"י שישתה יין בפורים, מתקן הברית והמוחין, ועי"ז ביהמ"ק יכול להיבנות בימיו, כי 'כל מי שיש בו דעה', שהוא תיקון המוחין, 'כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו' (סנהדרין צב.).

שכל שלא נבנה בית המקדש בימיו - זו בושה גדולה וחרפה היא לנו. כי אדם צריך להתבונן ולומר לעצמו, הרי אני בן כך וכך שנים ועדיין לא עשיתי דבר למען בית ה', והלא כל כך הרבה שנים עברו מאז חורבנו ובפועל עדיין אין לנו ביהמ"ק, שאין לך בושה גדולה מזו. וצריך האדם לכסוף ולהשתוקק לעשות בפועל איזה פעולה ודבר למען ביהמ"ק. וע"כ בפורים יש לו את ההזדמנות להמשיך בניית ביהמ"ק, ע"י שייקח העצי שיטים, שזה ענין רוח שטות, שאדם שותה יין שמביא לידי עבירה, ויהפוך אותה 'וְנִפְחֹף הוּא' (אסתר ט, א) - לענין של בניית ביהמ"ק.

מרדכי הצדיק היה גילוי הרחמים והשלום שהוא ענין כסא שלמה המלך

וע"כ כתוב 'בְּיָמֵי הָהֵם קִשְׁבַת הַמֶּלֶךְ' (שם א, ב) ואמר רבא בגמ' (מגילה יא.) שאחשוורוש אמר לעצמו: בלשאצר חשב וטעה, אבל אנא חשיבנא ולא טעינא. שחישב אחשוורוש שעברו שבעים שנה ולא נבנה הבית, ולבש בגדי כהן גדול כדי להגביר את כח השכחה מה' יתברך, כי חשב שהנה תתקיים מלכות דסט"א בעולם, ועל כן בפורים מרבים ביין שעולה כמספר ע', להזכיר את הע' שנה, שאע"פ שעבר יותר מע' שנה - אנחנו מאמינים בישועה הבאה לבית המקדש, כי עיקר הטעות של בלשאצר - הייתה על הספירה של השנים (כמבאר שם), ואחשוורוש טעה שחשב שע' שנה חלפו וכבר לא יבנה בית המקדש, ולכן לבש בגדי כהן גדול לייאש את ישראל מבית המקדש.

אבל באמת לא ידע אחשוורוש שבאותו דור הסתתר מרדכי, שהוא הנשמה שיכולה להמשיך את הרחמים מענין כסא שלמה המלך, ובוודאי שאם היה יודע שיש בדור צדיק כמרדכי, היה מיד מבטלו ומביאו לידי בזיון. אך משום שרדף את הפאר והכבוד, מְשָׁלוּ בו השטות והבלבול, עד שלא ידע שנמצא לידו מי שעתיד לקלקל כל מחשבתו, וכבר היה בטוח שביהמ"ק לא יבנה עוד, ושהשי"ת לא יושיע לישראל.

ועל כן מיד מרדכי חגר עצמו להציל את עם ישראל מאחשוורוש והמן הרשעים, כי ראה את כל ההשתלשלות הזו שעתידיה להיות, שהם דברים העומדים ברומו של עולם, שרועים לבטל הרחמים ובנין ביהמ"ק עד שנהייתה סכנה אמיתית לישראל. ובכח גדולת צדקותו של מרדכי היה יכול להמשיך הרחמים מלפני הקב"ה באמת כמו שלמה וכמ"ש 'א-ל מלך יושב על כסא רחמים', שעשה כענין יום הכיפורים וישב בתענית ושק ואפר, כי כורסא דשלמה יכול לישב עליו רק הגדול במעלה בדור כמרדכי שהיה כשלמה המלך, כי שלמה המלך הרבה שלום (שבעות לה), וכן מרדכי, כמ"ש (אסתר ג, ג) 'וְדָבַר שְׁלוֹם לְכָל יְרֵעוֹ', וע"כ יצאה הגאולה ע"י מרדכי שבא לגאול את היהודים ביד רמה, כזמן שלמה שהיו היהודים למעלה, ע"י שהמשיך את ענין השלום הנמשך מכסאו של שלמה המלך (בני יששכר אדר ו, טז), ולכן בפורים ממשיכים בעיקר את כל ענין השלום, שעיקר קדושת פורים זה ע"י עשיית חסד בפועל, שלכן בפורים עושים כל ההלכות והמנהגים בענין חסד ושלום המרמז לכסאו של שלמה המלך, אשר משם נמשך כל השלום בעולם.

מרדכי הוציא מאחשוורוש את אחיזתו ומלכותו על ג' כוחות הטומאה

וכן פעל מרדכי להפוך הל"ט מלאכות והשעבוד, לט"ל אורות (ש"ל"ה פ' תצוה, ת"א בבה"ג), והמשיך רחמים גדולים עד שיתבטל תוקף הטומאה, עד ש'לְיְהוּדִים דִּים הִיָּתָה אֹרֶךְ וְשִׁמְחָה' (אסתר ח, טז), שהמן בפירוד הוא ה' מ' נ' שמרמזים על ג' קליפות הטמאות, שה' רומז לה' מוצאות הפה - שהיא האכילה, המ' רומז על מלכות דסטרא אחרא, שזה קליפת ניאוף, שעיקרה בא ע"י קליפת פרעה, וע"כ לעתיד ה' שוחט ליצה"ר - סמאל ומוציא ממנו את המ', והנ' - שזה ביטול נ' שערי טומאה, המרמז על אנפין חשוכים שזה תאוות ממון.

אחיזת ויניקת המן ואחשוורוש הייתה מהאותיות ו"ו וה"ה

והמן היה אחיזתו באות ו"ו ועי"ז המשיך טומאה הזו בעולם, והדעת לזה היה אחשוורוש שהייתה אחיזתו באות ה"ה. שקליפת המן הוא ענין ההמשכה בפועל לכל דעות אחשוורוש, והמן היה כמקל וצינור (כדוגמת האות ו), שהוא ענין המשכה, כידוע בסוד ווי העמודים (הקד' תיקו"ז ג), כי הוא המשיך והעביר לאחשוורוש את כל ההשפעות והדעות שיביאו את שונאי ישראל לידי כיליון ואבדון ח"ו. והיה היועץ לרעה לבטל בנין בית המקדש ('א"ר ז, ב), ומייעצו עצות רעות על ישראל כל שעה ושעה (שם ז, ג), שכל זה הוא המשכת העצה הרעה והאות ו"ו, והיה בונה ומרחיב דעתו הרעה של אחשוורוש שהיא ענין האות ה"ה ('פע"ח פורים ו, עמ' תעא), ובכך רצו ח"ו למנוע גילוי מלכות ה' בעולם שהם באותיות ו"ו

ה"ה, כידוע (עיי' רבינו בחיי שמות ז, טז).
מרדכי ואסתר גילו את הרחמים והחזירו את התקווה לבנין בית המקדש

והקב"ה המציא תיקון אותו הדור על ידי מרדכי ואסתר, שהם כנגד האותיות י"ד וה"ה, שעל ידם יכולים להוציא מהקליפה את אחיזתם בו"ו וה"ה ולהביא לייחוד השלם (עיי' רבינו בחיי שם). שמרדכי כנגד האות י"ד - שהיה אין 'וְהִחַקְמָה מְאִין תִּפְצָא' (איוב כח, יב) שהיא ראשית גילוי הרחמים (ליקוטי צבי לצדיק אדר ד, יב), ויכול היה לתקן את מה שרצה אחשוורוש לפגום על ידי כסא שלמה, ולהמשיך הרחמים בפועל על עם ישראל, ואסתר היתה הקיום של 'דעת מרדכי היהודי' בפועל, שהיא האות ה"ה, שעל ידה נעשה תיקון לביטול מלאכת בית המקדש והאות ה"ה, כמו שכתוב (אסתר ב, ז): 'לְקַחְמָה מִרְדְּכָי לֹ לְבַת' - אל תקרי לבת, אלא לבית (מגילה יג, א), ועבודתם היתה להוציא את האחיזה בו"ו וה"ה מן הגלות אצל אחשוורוש והמן, ולהמשיך הוי"ה שלימה ויחוד השלם באופן שיגאלו היהודים ביד רמה. [ומה שמרדכי צריך לחפש את אסתר, מרמז על ההסתר פנים שהדור נמצא בו, ובעת האיחוד, שיתאחדו י' וה', יוכלו להוציא מהקליפה את אחיזתה בו"ו וה"ה מהמן ואחשוורוש.]

ועל כן כתוב (אסתר ז, טז): 'וְאֵל תֵּאֲכָלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים', שע"ז ביטלו תוקף כח שלשת הטומאות שהיו בידי אחשוורוש כנ"ל. וכתוב (שם ה, א-ב): 'וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת וַתַּעֲמֹד בַּחֲצָר בַּיַּת הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית', שנתקן הפגם שהשתמש בבגדי כהן גדול ונמשך כפרה לישראל, כמ"ש בתיקונים (תי' כא, נז): על הפסוק 'וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת', ואחרי שהחלישו תוקף טומאתם ע"י התשובה והתענית נעשה תקומה לישראל. 'וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף מְלָכוּתוֹ' - שנמשך רחמים מכורסא דמלכא מלך יושב על כסא רחמים, שהוא על ידי הוי"ד. 'בְּבִיַּת הַמְּלָכוּת נִכְח פְּתַח הַבַּיִת', הוא תיקון לביטול מלאכת בנין בית המקדש, שע"י אסתר נעשה הפתח להשלמת הבנין והאות ה"ה כנ"ל. 'וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשְּׂרָבִיט' - נעשה הוצאת השרביט והאות ו"ו מהגלות אצל המן, שמאז לא קיבל אחשוורוש דעת המן, ומש"כ (שם ט, ד) 'כִּי גָדוֹל מִרְדְּכָי בְּבִיַּת הַמֶּלֶךְ' הוא גאולת האות ה"ה מהגלות אצל אחשוורוש והנכנת הקליפה לגמרי, כמו שכתוב מיד אח"כ 'וַיִּפְּדוּ הַיְהוּדִים מִכַּף אֲיָבִיהֶם וְגו'.

גילוי השלום ועבודות הלב בפורים ויום הכפורים, בחינת אהבה ויראה

ובזה יתבאר השייכות ליום הכיפורים כמו שאמרו בתיקונים (שם) שפורים ככיפורים, שהוא יום כפרה ע"י בגדי כהן גדול, ורחמים על ידי הכסא "אל מלך יושב על כסא רחמים", ועל כן עיקר פירוש כסא שלמה נכתב בענין פורים, וכמ"ש רש"י (במלכים א' י, יט) שכל מעשה הכסא מפורש בהגדת אסתר, כי בכיפורים ממשיכים את הרחמים על ידי "אל מלך יושב על כסא רחמים" בתענית ותחינות, אבל בפורים ממשיכים את הרחמים על ידי פירוש הכסא, שהכסא הוא כלליות נשמות ישראל, ובפורים מגלים את האחדות והשלום, שהוא פנימיות הכסא וכלל ישראל, שע"כ צריכים להרבות במשלוח מנות ומתנות לאבינוים, כיום כיפורים שמפייס אדם לחבור, שהוא היפך מחשבת המן שאמר 'עם... מְפָזָר וּמְפָדָד' (אסתר ג, ח).

² שכשהיה שלמה המלך יושב על הכסא היה ממשך שלום בעולם, וכן מרדכי כשהגיע למלכות המשיך שלום בעולם, כמו שאמרו באסתר רבה (י, יב) שהיה איש טוב ואיש שלום ומבקש שלום, ועליו אמר הכתוב (תהילים לו, לז): "כי אחרית לאיש שלום".

³ עיין מחברת הקודש פורים, נו ע"א, ד"ה ונחזור, ובשפת אמת ליקוטים פ' ויקהל.

⁴ עיין תולדות יעקב יוסף פ' קדושים, ובקה"י ערך סמאל.

במראות קודש

במוצאי שבת קודש פרשת ויקהל עלה רבינו הגאון הינוקא שליט"א לפקוד ולהעביר בתפילה בשריד בית מקדשנו הכותל המערבי לישועת כלל ישראל.

ועבודת פורים וכיפורים - שניהם הם עבודת הלב, שהם תשובה ורחמים, משלוח מנות ומתנות לאביונים. וביום כיפור זה כלפני הגזר דין, שמבטלים את הרע על ידי תשובה ווידוים, שזה ענין תענית אסתר שהם היו בצום ובתענית שהמשיכו את היראה והרעד⁵ של מדכי שהוא כיום כיפור, ופורים זהו אחרי גזר דין, ובו מבטלים את הרע על ידי הששון והשמחה, ומביאים ע"י כך לביטול הרע לגמרי, שהוא קליפת הפלישתים⁶, והמלכות דקדושה עולה ביתר שאת ויתר עז.

וענין זה נעשה ע"י שאדם יהיה בדחילו ויראה מאת השי"ת, ומאיך יוסיף והיה בשמחה וששון ורחימו לפני ה' ב"ה, כי צריך לאחד את השמחה עם היראה, כי פורים וכיפורים הם אור המתגלה בלב, שבפורים מתגבר הששון והשמחה, מה שאין כן בכיפורים שמתגלה יותר היראה. וצריך לאחד הדחילו של כיפור עם הרחימו של פורים, כי הם אותו אור המתגלה בלב, אלא שבכיפור הוא יותר גבורה ויראה, לכן נוסף בו האות כ"ף על אותיות 'פורים' שמרמז על הגבורה⁷, שנמשכת משמשון כידוע ששפט כ' שנה את ישראל, וביטל השמחה של הפלישתים ומשיך יראה בכל העולם. וכמו כן מדכי ביטל את המשחה והשמחה של אחשוורוש והעביר אותה לישראל, והמשיך יראה ורעד על כל הגויים, שמדכי גימטריא רע"ד, שזה עניין של יחוד בין היראה לששון והשמחה וכמ"ש (תהלים ב, יא) 'וְגִלּוֹ בְרַעְדָּה'.

פורים הוא כעין לעתיד לבוא שיתבטל הרע לגמרי, והיה הנץ ביד היונה

נמצא שככל שיתפלל בפורים בכוונה יתירה עי"ז יוכל להמשיך רחמים גדולים מאוד באופן שתבטל השפעת הטומאה של אומות העולם, כענין עבודת הקודש של שלמה, שמאירה בפורים בכל העולם כולו.

וכל יהודי צריך לידע ולהאמין בכל לב בבנין בית המקדש, ואם מדמה שבנין בית המקדש וגאולת ישראל בפועל זהו דבר רחוק, אז ידע היטב שעדיין אחשוורוש נמצא בד' אמותיו, שהוא רצה להחדיר ביהודים את איבוד התקוה שבית המקדש לא יבנה עוד. וכל אחד צריך לידע ולהאמין שבית המקדש עתיד להיבנות, ומדכי ואסתר חיים וקיימים, רק שצריכים אנו לייחד בין שהוא דעת האמת והמשכת הרחמים (שהם מהכסא), שהם כנגד מרדכי - לשכינה ובית המקדש שהם כנגד אסתר, ועי"ז תבטל קליפת אחשוורוש והמן מן העולם, ויהיה ענין של הגאולה השלימה בפועל באופן של אחדות וששון ושמחה.

ועי"ז זכה לבנין בית המקדש, שהוא ענין עצי שיטים, שביום זה הופכים את הרוח שטות לעצי שיטים, מרוח שטות לרוח דקדושה, ומהפכים את היגון והאנחה לששון ושמחה. כי בפורים יש התגלות של כל ההפכים כולם, שבכל זמן אדם אסור בשתיית יין, ובפרט מי שרוצה למתק דינים אסור בשתיית יין, כי ככל שישתה יותר על ידי זה ייפגם מוחו, ויכול לבוא לידי ריחוק מהקדושה, ואעפ"כ בפורים נהפוך הוא, שמותר באכילה ושתייה עד כדי שלא ידע בין טוב לרע, שזה מרמז על סילוק הדעת, כמו לעתיד שהוא סעודת לויתן בה יהיה התגלות של הששון והשמחה, היינו שעתידי השי"ת לעשות סעודה לכלל ישראל ותבטל מלכות דסט"א, ותהיה התגלות מלכות דקדושה.

יהי רצון שה' ב"ה יזכנו להיגאל מתוך שמחה וטוב לבב, כמ"ש (שמות יד, ח) 'וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בְּיַד רַמָּה', כפי שפירש אונקלוס 'בריש גלי', שהוא ענין של גילוי הראש, ועיקר הראש הוא כורסיא דמלכא, שלמעלה מראש הכסא היה יונה דדהבא שהנץ בידה, שהוא מלכות דקדושה בריש גלי. אמן ואמן.

⁵מדכי גימטריא רע"ד כמ"ש לקמן בסמוך.

⁶ענין נועם אלימלך (פרשת בשלח) שכותב: הפלישתים - לא הייתה טובתם בשלימות, כמו כן - זה העוזב את חטאיו, ואינו עוזבם לגמרי עכ"ל. וידוע שעניינם היה קליפת הליצנות כמ"ש "קראו לשמשון וישחק לנו" (שופטים טז, כה כז).

⁷ע"י כע"ז בלש"ם הדע"ה (ח"ב דרוש א' ענף ה' אות ג') שכתב, וכן בשם אביו ניתוסף בו אות כ' משום שהיא (המלכ') כלולה מכולם, וידוע שכללות והמלכ' הוא גבורות.

בשורה משמחת

לבקשת רבים ניתן לשמוע בקו 'שיעורי הינוקא' עובדות והנהגות מחייו, אורחותיו של הגאון הינוקא מו"ר שליט"א בשלוחה 4

מאת הגאון הרב יחזקאל משה שליט"א ות"ח נוספים. וכן בשלוחת המאזינים שלוחה 6.

כמו"כ ניתן להאזין לשיעורים האחרונים ומאמר יומי.

מספר הקו 02-5-306-506

האזינו ותחי נפשכם

לציבור הקוראים היקר.

הדפסת העלון כרוכה בהוצאות רבות.

קעת הצטברו חובות והעלון יוצא בצמצום

והביקוש עצום. זכות גדולה למי שייסייע

לזכות הרבים הצמאים לדעה את ה'.

המעוניינים לקחת חלק

בזיכוי הרבים יפנו במייל או בטלפון וכן ניתן

לתרום לאחזקת העלון במספר הטלפון:

03-763-0585 שלוחה 7426

יש לציין את שם ההקדשה